25

වලා කුළු බිඳිමින් උදා හිරු අහසට ඉහළින් නැගී ආවේය. ලිහිණි දෙතුන් දෙනෙක් පියාඹා ගිය අහස දෙස බලමින් බිමල්, අරවින්දගේ ලයිෆ්බෝට්ටුවට මුදල් ගෙවා, එය සවිමත් බෝට්ටු නවතා ඇති තැනට ගමන් ගත්තේය.

කාන්ත ලාල්ගේ බාල සොහොයුරා වූ විජයදාස බෝට්ටුවක යම් පිළියමක් කරමින් සිටියේය.

විජය දාස උස මහත ඇති අව් කැවුණු සිරුරකින් හෙබි අයෙකි. තද නිල් පැහැ ටී කමිසයකුත් දුඹුරු පැහැ (කාකි) කොට කලිසමකුත් හැඳ බෙල්ට් සෙරෙප්පු යුගලක් දාලා සිටියේය.

සිනහ මුසු මුහුණකින් යුතු විජයදාස දකින්නම, බිමල්ට සැනසිල්ලක් දැනුණි. මේ කතා බහ කළ හැකි අයෙකු බව බිමල්ට හැඟුණේ.

"හායි අරවින්ද!" යැයි කියාම විජයදාස පිළිතුරට අත වනා ඇමතුවේය.

"මං අද මේ මහත්තයෙක් එක්කං ආවා විජේ - මේ කාරණාවක් ගැන දැන ගන්න," අරවින්ද බිමල්ව හඳුන්වා දුන්නේය.

"කාරණා දන්නවනං කියන්නං. බෝට්ටු ගැනද?"

"නෑ කාන්ත ලාල් අයියා ගැන."

අරවින්ද එසේ කියද්දී විජයදාසගේ මුහුණ මඳක් අඳුරු විය. "අනේ සෝ කතා කරන්න එපා. මගේ අයියා තමයි ඒ උනාට.."

"මං දන්නවා - කාන්ත ලාල් හිරේ ගිය විත්තිය මං දන්නවා" බිමල් කීවේය. "මං ආවෙ එයා ගැන දැන ගන්න නෙමෙයි. එයාගෙ යාලුවෙක් හිටියා උදය සිරි කියලා"

"ඔන්න ඔය දෙන්නා කතා කර ගන්න. මං එහෙනං යන්නද මහත්තයා?" අරවින්ද ඇසුවේය.

"හොඳයි අරවින්ද - බොහොම ස්තූතියි"

"මහත්තය ඕන නං මගේ මේ නොම්මරේ තියාගන්න"

අරවින්ද තම දුරකථන නොම්මරය සහිත කාඩ් කොළ කෑල්ලක් බිමල් අත තැබුවේය. "ඕන වෙලාවක ඩයල් කතා කරන්න. උඩ ගම හිටියොත් මං එනවා"

අරවින්ද ඩ්‍රයිවර්ට කෑගී යන කොක්ම මෙන් විජයදාස බලා සිටියේය.

"උදය සිරි ගැන මොනව කියන්නද? මිනිහගෙ ජීවිතේ කාලකණ්ණි උනොත් අපේ ඩයි අයියා කියන කාන්තලාල් නිසා. සේරම කැසු කාරයො." විජයදාසගේ මුහුණේ දැන් සිනහවක් නොවීය.

"මට උදයසිරිවයි ඕනෑ"

"ඊයෙ මිනිහා මෙතනින් බෝට්ටුවක නැගල ගන්දර කළපුවට ගියා,"

"ගන්දර කළපුවට?"

"ඔව්. මෙතනින් බෝට්ටු යනව ගන්දර කලපුවට. මිනිහා ඊයෙ කවුදෝ එක්ක ගියා."

"ගන්දර කලපුව කොච්චර දුරද?"

"මෙතන ඉඳන් කිලෝ මීටර වැඩිම උනොත් හතක් හයක් විතර. මමත් රයිඩ් යනවා මේ එකෝ ටුවරිස්ට්ලා අඩුයි මහත්තයා. මම නං වැඩියම යන්නෙ කාලිංග සර්ගෙ ගෙදර පාටි වලට කට්ටිය අරගෙන."

"කාලිංග සර්ගෙ ගෙදර පාටි වලට?" විමල්ට කියැවුණි. ඊයෙ රාත්‍රියේ මේසා සඳහන් කළ වචන- කාලිංග- පාටිය-

උදය සිරි- ගගසිරි හෝටලය- කාන්තා- කාන්තා නැතුව ගිය අමුත්තා- ලියුම- ගන්දර කලපුව- කාලිංග- පාටිය- මේසා- සියලු වදන් අවුල් ජාලයක් මෙන් එක පිට එක වැටුණි. ඒවා පිළිවෙලට හරහා ප්‍රහේලිකාවක සකස් කළ හැකි වචන මෙනි.

"මටත් යන්න බැරිද ඔය පාටියකට?" විමල් අසද්දී විජයදාස සිනාසෙන්නට වූයේය.

"ඒවා එලීට් පාටි සර්"

"ඒ කිව්වෙ?"

"ඒගොල්ල ඒවට කියන්නෙ එලීට් පාටි කියල සර්. ඒවට හැමෝටම යන්න බෑ සර්."

"එහෙනං?"

"ඒවට යන්නෙ විශේෂ ආරාධිත අමුත්තො විතරයි. සේරෙනමනෙ ආරාධිත අමුත්තො"

"ඒ කියන්නෙ මැති ඇමති ගොල්ල?"

"වෙන්න පුළුවන්. දන්නැද්ද සර් සල්ලිකාර බලගත උදවිය. ඒ එක්කම තව කීප දෙනෙක් යනවා," විජයදාස ඒ කොටස කීවේ හෙමින් මෙනි.

"කවුද කීප දෙනා?"

"දන්නෙ නැද්ද සර්? ඩාන්සිං ගර්ල්ස්ලා."

"ඩාන්සිං ගර්ල්ස්ලා?"

"ඔව් සර් ලස්සනා ලස්සනා සමනලියො ටිකක් යනවා ගිල්ඩා මැඩම් එක්ක."

"ගිල්ඩා මැඩම්?"

"ඔව් ගිල්ඩා දුනුවිල. එයා තමා යන්නෙ පියානෝ ගහන්න. මං පිටියට ගියාම ඉන්නෙ බෝට්ටුවෙමයි සර්. අපිට ඇතුල්වීම තහනම්. දන්නවනෙ?"

"මට තේරුණා"

"අපි ආරාධිත අමුත්තො නෙමෙයිනෙ සර්. අපි ඇවිල්ලා හයර්ඩ් හෙල්ප් විතරමයි. ඒ ගොල්ල අපිට කියන්නෙ - හයර්ඩ් හෙල්ප්."

"දැන් මම ඔතෙන්ට රූමක් දීලා එන්න බැරිද විජයදාස? මේ බෝට්ටුවෙන්?"

"රුපියල් දෙදාහක් තියෙනවද සර්?"

"ඕ - මගෙ ගාව නං නැහැ"

"එහෙනං අවුට් ඔෆ් ලක් සර්. කොහොමත් ලැගූමෙ ඇතුළට යන්න බැහැ. නිකං වටේ බලල තොකවද සර්? මමත් බෝට්ටුව අරන් මැන්ඩරින් එක අහට යන්නෙ පාටියට යනකොට විතරයි. ඊත් කට්ටිය බැස්සුවම පස්සෙ මං කැනාල් එක දිගේ එහා පැත්තට යනවා. බෝට්ටුවෙම නිදාගන්නවා. පාන්දර උදේ එළිවෙන ජාමෙට කට්ටිය එක්ක ගෙන එනවා."

"එතකොට ඔහේගෙ කෑම බීම?"

"ආ ඒත් මට කෑම බීම බෝට්ටුවටම ගෙනත් දෙනවා. එතන වේටර්ල එහෙම ඉන්නවා, - කෑම බීම වලින් අඩුවක් නෑ සර්. එළි වෙනකල් පාටි - මියුසික් - වෙන වෙන දේවල් දන්නෙ නැද්ද?"

"මට හිතා ගන්න පුළුවන්."

"ගිහින බිව්වා දාහයෙන් වැඩි කරන්න- හරිනෙ?"

"හරි- හරි. කවුද ඔය කාලිංග කියන්නෙ?"

"කාලිංග දියවඩන- හොඳ බලගතු සල්ලි කාරයෙක්. පරණ වලව් කාරයො. ගන්දර කලපුවේ අද්දර විසාල වලව්වක් තියෙනවා. ගේට්ටු- බුරු දමලා තියෙන්නෙ."

"අපිට යන්න බැ?"

"පිප්- පිස්සු කතා කරනවද මහත්තයා?" විජයදාස "මහත්තයා" කීවේ අදද හැදලාය.

"ඒ ගේට්ටු ඉන් යන්ත්‍රානුසාරයෙන් ඇරෙන්නෙ කාලිංග දියවඩනගේ බල වලට විතරයි."

නිමල්ට අයහපතක් සේම බොහෝ දුර ආවා සේ වෙහෙසක් දැනුණි.

ඊයේ රාත්‍රියේ මේසා හා ලෙකෝස් කළ කතා බහේදී ඇසුණු සඳහන් කළ ඇතැම් වදන් සියල්ලම දැන් හැඟෙයි. මේසා මුලින්ම තමා හා බොබියා ළඟදී කැළඹුන වූයේ "පුදුම මිනිසෙක්" කියමින්. පුදුම මිනිසා කාන්තාගේය. ඇය නිසැකවම කාන්තාව දකින්නට ඇත්තේ මේ කියන කාලිංගගේ මන්දිරයේ පාටියේදීය. කොතෙක් කාන්තාගේ සෙයාරු ගන්නට ඇත්තේ ඒ අවස්ථාවේ විය නොහැකිද? කාන්තා කාලිංගගේ උගුලකට හසු වුනාද?

කාලිංග කවුද? කාලිංග දියවඩන- ධනවත් බලවත් මිනිසෙක්. නිරෝෂා දන්නවාද දන්නෙ නැහැ - සමහරවිට පොලිස්පති පියතිලක නම් නිසැකවම දන්නවා ඇති. ඒත් බලවතෙකුට අත තබන්නට පියතිලකට හැකිද? කාලිංග දියවඩන ජීවත් වෙන මේ ගන්දර කලපු පරිසරය දකින්නට දැන් නිමල්ගේ සිත වලි කෑවේය. එහෙත් තමාට බෝට්ටු සවාරියක යාමට තරම් මුදලකුත් නැත.

"කොහොමද ඔය කියන ගන්දර කලපුවට යන්නෙ?"

"ගාළු පාර දිගේ දකුණට ගියාම යතුකී සර්. එහෙම ගියාම ගන්දර කලපුවට බොහොම "උප්පාව පාර" කියල පාරක් තියෙනවා. ඒක දිගේ යන්න ඕන. දිගටම පොල් ඉඩම්. පටු පාරක්. දකුණු පැත්තට ටිකක් දුර යනකොට කලපුවෙ වතුරේ පෙනේවි. තව දුරට යනකොට ගස් අස්සෙන් පේවි උස

නාට්‍යයක් පෙනේවි. ගේට්ටුවක් පෙනේවි."

"ගේට්ටුවක් ?"

"ඔව් ගේට්ටුවෙන් එහාට යන එක තමා ප්‍රශ්නෙ වෙන්නෙ."

බිමල් සුසුමක් හෙළුවේය.

"සර්ට මොකටද එහාට යන්න ඕනෑ ?"

"නෑ නෑ මං කැනූපලේට ආවෙ - උදයසිරි ඒ පැත්තට ගියා කියාපු නිසා."

"උදයසිරි සර්ගෙ යාළුවෙක්ද ?"

"අඳුනනවා - කාලෙකදි හම්බු වෙලා"

"එහෙම මිසක් -"

"මිනිහගෙන් මට ණයක් එන්න තියෙනවා."

"ඔහොම තමයි මිනිස්සු සර්. ණය ගන්නවා මාරු වෙලා යනවා. එක්කො අමතක කරනවා. ඊට පස්සෙ ණය ඉල්ලන්න ගියම තමුන් ණය කාරයා වගේ බැගෑපත් වෙන්න ඕනෑ."

"ඒක හරි විජය දූස."

"ණයට දෙන්න එපා සර්. අහල තියෙනවනෙ ණයට දුන්නාම මුදලත් මිතුරාත් දෙකම නැතිවෙනවා"

"ඒක හරි."

"සර්ට වෙන මොනවත් දැන ගන්න ඕනෑද ?"

"නෑ නෑ මං ආවෙ උදයසිරි ගැන හොයන්න-"

"ඔය ටික තමයි සර් කියන්න තියෙන්නෙ- මිනිහා ඊයෙ බෝට්ටුවකින් ගන්දර කලපුවට ගියා. සර්ට ණය ඉල්ල ගන්න නං කොහොමහරි ඕක ඇතුලට යන්න වේවි. යන එක තමා කාරිය. එක්කො සල්ලි කාර බලවතෙක් වෙන්න ඕනෑ. එහෙම නැත්තං ලස්සන දඟකාරියෙක් හරි බබලනෙක් හරි වෙන්න ඕනෑ"

මේසා පෙරදා රැයේ කියූ යමක් බිමල්ගේ හිසේ විදුලියක් කෙටුවා සේ ඇදී ගියේය. 'කෙල්ලෙක් උනා නං ගෙනියන්න තිබ්බා.'

"මං යනව විජය දූස"

"හොඳයි මහත්තයා පරිස්සමෙන් යන්න."

බෝට්ටු වලින් ඈත්ව පෙගැසස් හෝටලය උඩින් වැටුණු

පාරෙන් බිමල් මහනගරට ආවේය. ගෙදර යනවාට වඩා දැන් ඔහුට උවමනා වූයේ හන්දර කලපුව සොයා යාමයි. කාලිංග දියවඩන සොයා යාමයි. මේඝා, ලෙන්ඩි, හිල්ඩා දුනුවිල, උදයසිරි, හන්දර කලපුව, කාලිංග සියල්ලම කුඩා කවියක් මෙන් වූවද ඒ කවිය බිඳ ඇතුළුව තාත්තා ගැන තොරතුරක් සොයා ගැනීම පහසු නොවීය. ඒ කවිය යකඩ වලල්ලක් මෙනි. ධනයෙන් බලයෙන් නිම්වුණ යකඩ වලල්ලක්. තමා එය බිඳලන්නේ කෙසේද ?

හන්දියේ තේ කඩයකට ගොඩවූ බිමල් සිතුවේ තේ කෝප්පයක් පමණ ඉවත් කරගෙන අම්මාට, පද්මා අක්කාට, සුලෝචනාට කතා කරන්නටයි. එහෙත් තේ කඩය තුළ ඝෝෂාව වැඩි විය. මිනිසුන්ගේ කට බඩය සේම, ගුවන් විදුලියත් කරච්චලයි.. තේ එක බී පිටතට ආ බිමල් බස් නැවතුමක් සොයා ගියේය. එතැනත් ළමුන් කීප දෙනෙක් හා ගැහැනුන් කීපදෙනෙක් කට බඩයක. පාරෙන් එහා පැත්තේ දෙර පළ වැසූ කුඩා කඩ කාමර කෑලි දෙකක් පෙනුණි. බිමල් එහි ගොස් පියැසි කෙළවරේ සිට අම්මාට දුරකථනයෙන් කතා කළේය.

"පුතා ? කොහේද ? අද එනවද ?" සුභා කලබලයෙන් ඇසුවාය.

"ඔව් ඔව් අම්මෙ එනවා. අද එනවා"

"මං බයේ හිටියෙ පුතෙ හින්දර පත්තුවෙලා"

"බය වෙන්න එපා අම්මෙ- මං තොරතුරු ටිකක් හොයා ගත්තා"

"තාත්තා ගැන ?"

"ඔව්."

"ඉතිං ?"

"ගෙදර ආවම කියන්නං."

"අපි අද උදේ පොලීසියට පැමිණිල්ලක් දැම්මා"

"පොලීසියට - කිව්වා ?"

"ඔව්- නැතුව බැහැනෙ පුතේ."

"මොනවද කිව්වෙ ?"

"ඒ ගොල්ල හොයල බලනව කිව්වා"

"කොහේ කියල හොයන්නද ?"

"පුතා කලුතර හෝස්ටලයක් ගැන කිව්වනෙ. අපි ඒ ගැන කිව්වා."

"ඇයි ?"

"නැතුව බැහැනෙ පුතේ. දැන් දවස් හයක්."

"හරි- හරි-"

"පුතාගෙන් කතා කරන්න ඕනෑ කිව්වා ගෙදර ආවාම. ඒ ගොල්ල කලුතර පොලීසියට ගෙනිච්චලා යවනව කිව්වා."

"දැන් මේ මිනිස්සු මාවත් සැක කරාවි."

"පුතා බය නැතුව කතා කරන්න. වැරද්දක් කරල නැහැනෙ ?"

අම්මා කී කතාව හරිය.. තමා වැරද්දක් නොකළා නම් බය වෙන්නේ මොනවාටද ? එහෙත් තමා අතට ආ අර කෝසාරු -- අර ලිපිය ඒවා පොලීසියට බාර දුන්නොත් -- වැඩක් වේවිද ? කාන්තා ගඟසිරි හෝටලයට ගිය බව ලිපියෙන් ඔප්පු වේවි. එහෙත් ලිපිය ලිව් සෝමතිලක හා ප්‍රියංවද එවන් දෙයක් කළේ කාගෙ මරණයට නොවේ. පොලිසියට කියන්ට එපා යි සෝමතිලක කීවේ දැඩි බියකිනි. තමා ඒ ගැන පොලීසියට ගොලි කළොත් සෝමතිලකට බැට කන්නට වේවි. ඒ මිනිහගෙ බඩ රස්සාවත් නැති වේවි. මිනිහා පුළුවන් තරම් උදව් කළා නොවේද ? නැත්නම් මිනිහා කරන්නේ රෙග හැමක්ද ? නෑ වෙන්න බෑ. කාන්තලාල් ගැනත්, සෝමතිලක කිව්වා නොවැ.. මිනිහා මොනවා ලබා ගන්නද ? පොලීසියට ලියුම ගැන කිව්වොත් සෝමතිලක බැට කනවා සිකුරුයි. එහෙම නම් තමා කලුතරට ආ හේතුව ගැන පොලීසිය ඇසුවොත් ? ඇයි - ලියුම් කවරය තියෙනවා නෙ.. ලියුම් කවරයේ කලුතර සීල් වැදී තිබේ. තමා කලුතරට ආවේ ඒ නිසා බව කිව හැකියි. ඒ හැරෙන්නට .... සෝමතිලක හා ප්‍රියංවද ලියූ ලිපිය එහෙම පිටින්ම විනාශ කළොත් ගඟසිරි හෝටලය හා ඇති සම්බන්ධය නැති වී යයි. කෝසාරු සේරම විනාශ කළොත් කාන්තා හා සමග සිටින ගැහැනියගේ හැඳුනුම විනාශ වී යයි.

අතිරේක කල්පනාවලියක පැටලෙමින්, ගිලෙමින් විමල් මුහුද අතට යන පඩි පෙළක ගමන් ගන්නට වූයේය.

කෙමෙන් හිරු මුදුන් වෙමින් තිබිණි. තවමත් විලා පමල තිබූ හෙයින් වරින් වර සෙවනක් විය. මුහුදු වෙරළට ආ බිමල් නෙරළු තුරු යට සිට ඈත දියඹ දෙස බැලුවේය. සිතිජ මායා ඉමේ වලා කුල් ගොනුව් තිබේ. සයුරු රළ සැමදා සේ වෙරළ දැවීත් සිප බිඳී යළි සයුරටම යයි. යළි යළි හඬ නගමින් දුවීත් යයි. කෙළවරක් කොයින්ද? කෙළවරක් දැනත් එය තමාට ගෝචර නොවේ.

බිමල් මල්ලෙන් ගත් සෝයා රූ දෙස බැලුවේය. සෝයා රූ හයක්ම එතැන තිබිණි. ඔහු යළි යළිත් විමසුමෙන් ඒවා නිරීක්ෂණය කළේය. පරීක්ෂණය කළේය. මේ නම් කාන්තාම තමයි. කාන්තා සතුටෙන් හැඩයි. තමා මේසා හා සිටින විට සතුටු උනා සේම. කවුද මේ යුවතිය? මේසා නොවෙයි. ලෙක්සි විය හැකිද? තමා ලෙක්සිව හරි හැටි දුටුවේ නැ නොවැ. බිමල් ඡායාරූප හයෙන් එකක් තෝරා ගත්තේ විශේෂ හේතු නිසාය. යුවතියගේ මුහුණත, උපසේනගේ මුහුණත එකී සැසඳිල විය. තවත් විශේෂ හේතුවක් එකී විය. එකී පසු බිම වඩාත් සැසඳිල විය.

ඔහු එය පමණක් මල්ලේ දැන්නේ සාක්කුවක සඟවා අනෙක් සෝයා රූ කීතු කීතු ඉරා දැම්මේය. එසේ ඉරා දැමූ සියල්ල ඔහු දෙනෙතෙන් දුරගත් කඩදාසියක එතුවේය. අනතුරුව ඔහු "සුදු!" යැයි ආරම්භ වූ ලිපිය ලියුම් කවරයෙන් ගෙන කියැව්වේය.

"සුදු!
මන්තරෙ සුදු - ඔයාට හොඳක් අමාරුද?
මට දැන්ම එන්ට බෑ - කතරගම ගිහින් බැරෙ
ඔන්න කරල එන්නං. ඉතාමත් බලාගෙන ඉන්ට
දන්නවනෙ. දැන් මං ගඟ සිරි පෝටලේවැඩ
දැවිත් අංගට උදයසිරි කොහේද කියල"

බිමල් ලිපිය යළිත් කියවා "දන්නවනෙ. දැන් මං හගසිරි පෝටලේ වැඩ" යැයි ලියා තිබූ පේළියට ඉහළින් ඉරා දැමුවේය. ඒ උඩ පේළි හතරද ඔහු කීතු කීතු ඉරා දමටනයේ ලෑවේය. මුහුද ඔහට ඇවිදි ගිය ඔහු ඒ කඩදාසි කැබලිති මුහුදු රළට මුදා හැරියේය. සුදු හට, පාට පාට - සමනල රොනක් මෙන්

ලිපිය හා ජේගෙරු කැබලිති සුළඟේ හසු වී ගොස් කානුවෙහි පතිත විය.

පදි මග හරව ඇවිද ආ බිමල් කලුකර අතට යන බස්රියකට නැගේය. ' රුප්පාව පාර " උගෙන් බැස ගත් බිමල් ගමන් මල්ල හරි හරිම පිට බැඳ සකස් කරගෙන මහා ගවේෂණ ගමනක් යන්නාක් මෙන් කලපුව අතට ගමන් ගත්තේය.

දෙපසම පොල් ගස් වලින් සොබන විය.

පටු පාර දිලිසෙන කළු පීත්ත පටියක් මෙන් ඉදිරියටම ඇදුනේය. තවත් ඈත් ගිය බිමල්ට වම් පස කලපුව දිස් විය. තවත් ඈත් ගිය විට ඉදිරියෙන් උස් යකඩ ගරාදි ගේට්ටුව රඳවා ගත් යෝධ තාප්පය පෙනුණි. පලින්පල සුදු හුණු ගෑ තාප්පය පලින් පල කළු ගලෙන් බැඳ අඩි හත අටක් තරම් උසට නැගුණි. ඉදිරියෙන් පලින් පල නැගී සිටි පඳුරු හා ගස් වලින්, එය ආවරණය ලද්දේය. ගේට්ටුවේ මුදුනත පලු දෙක යාවෙන තැන S හා Z වැනි යකඩ අකුරු දෙකක් දිස් විය.

ගේට්ටු පලු දෙක තදින් පියවිලාය. ගරාදියෙන් එපිටට ඇදෙන පාර කෙළවර මෙන් විශාල මාලිගයක් වන් නිවහනක කොටසක් පෙනුණි. දෙතුන් දෙනෙක් මිදුලේ, උයනේ, වැඩ කරනු බිමල්ට දැකිය හැකි විය. බිමල් ගේට්ටුවට අත තබන්නම ඇඟිලි දිගේ ගිය විදුලි සැරයක් ඔහුගේ හදවතටම දැනුණි. විදුලිය කැවූ ගේට්ටුවක්!

කවුදෝ කෙනෙක් ගේට්ටුව අතට ඇවිද ආවේය. දිග කළු කබායක් හා සුදු සරමක් හැඳගත් මිනිහෙක්.

" මොනවද ඕනෑ ?" මිනිහා බැරෑරුම් හඬින් ඇද ඇද ඇසුවේය.

" කාලිංග- දියවඩනා ? "

" මෙහෙ නැහැ - "

" මිස්ට කාලිංග දියවඩනා ? "

" කිව්වෙ - සැරයක් - මෙහෙ නැහැ. "

" මේ කාලිංග දියවඩනගෙ ගෙදරද ? "

පිළිතුරක් නැත. මිනිහා ආපසු හැරී එපිටට ඇවිද යන්නට වුනේය. නොසිතාම, බිමල් යළිත් ගේට්ටුවට අත තබන්නම විදුලියක කම්පනයෙන් ඔහු පසුපසට විසිවී

තාර හොඳට මත්තෝ වැටුණේය.

'තැන දන්නවනෙ දැන්. මං දැන් ගිහින් පොලිසියට කියනවා,' බිමල් තමාටම කියාගත්තේය. 'මේක මහ අද්භූත තැනක්. මේක ඇතුලෙ කාන්තා ඉන්නවා. කෑගහල වැඩක් නෑ. කෙලින්ම පොලිසියට කියනවා. මොන කෙරුමෙක් උනත් නීතියක් තියෙන්න ඕනෑ - නිරංජලා, අක්කා, ඩී.අයි.ජී පියතිලකව දන්නවනෙ.'

බිමල් ~~ආපසු~~ නැගිට ආපසු හැරී හමන් මල්ල පිටෙහි සකස් කර ගනිමින් මහ පාර අතට එන්නට ආවේය.

ලොකු කළු පැහැ දිලිසෙන මෝටර් රථයක් ඔහු අතට සෙමින් ගමන් ගත්තේය. රථය එලවා ආ තැනැත්තා දිලිසෙන කළු උපැස් යුවලක් පැළඳ ගෙනය. රථයේ ඉදිරිය හැරෙන්නට අනෙක් සියලු කවුළු වීදුරු කළු පැහැයකි. ඒ නිසා ඇතුලත කිසිවක් නොපෙනේ.

බිමල් අයිනටම වී රථයට ඉඩ දුන්නේය. ගේට්ටුව වෙතට ගිය යළිත් ආ පසෙකට ඇද්දී ඔවුන් බිමල්ව පසු කර ගෙන ගොස් නතර විය. බිමල් සිටි තැනම ගල් ගැසී බලා සිටියේය.

'වෙන දෙයක් වෙච්චාවේ - කාන්තා මෙතැන ඉන්නවා නම් - -' යන සිතුවිල්ලෙන් ඔහුගේ සිය තැති විය. යම්කිසි බියකින් හදවත වේගයෙන් ස්පන්දනය වන්නට විය.

රථය යළිත් ඉදිරියට විත් බිමල් අසලම නතර විය. රියැදුරු අසල කවුළුව යාන්ත්‍රානුසාරයෙන් පහත් විය. කළු උපැස් යුවල මදක් පහත් කළ මිනිසා, බිමල් දෙස රවා බලා සිටියේය.

"මොනවද හොයන්නෙ?" ගැඹුරු රළු හඬක්.

"මොකුත් නෑ."

"මොනවද මෙහෙ කරන්නෙ?"

"මං මං - විශ්ව විද්‍යාලෙ - කලපුවෙ වැවෙන පැලෑටි ගැන පර්යේෂණයක් - - -"

"කලපුවෙ වැවෙන පැලෑටි?"

"ඇත්තටම කලපුවෙ අයිනෙ ආශ්‍රිතව වැවෙන පැලෑටි."

"මේක පුද්ගලික පාරක්."

"සොරි."

"මොකද්ද කිව්වෙ ?"

"සමාවෙන්න- වැරදිලා ආවෙ."

"ආයෙ එන්න එපා- හරිද ?"

"හරි-"

"ඉතිං යනවා"

කවුළු වීදුරුව වැසුණි. 'අම්මෝ මේ මිනිහගෙ ඇස් දෙකේ සැර! කටහඬේ හැඬරු-!' බිමල්ට සිතුණි

"යනවා - යනවා" පිය තලින් ඇබෙනම සිහි එළවා ගත් බිමල් ප්‍රධාන පාර අතට යන්නට වූයේය.

තරමක් ඈතට ඇවිද ගිය බිමල් ආපසු හැරී බලන විටත් රථය නැවතී තිබූ තැනම විය. රැදුරු වකාවේ සිදු බලන විට රථය විවර ගේට්ටුවෙන් ඇතුළු වෙනු පෙනුණි. අනතුරුව ගේට්ටුව යන්ත්‍රානුසාරයෙන් වැසී ගියේය.